

הילכות פסח סימן תשכח

עמ' 7

(ט) י' בישוב (ז) מפני הפלחתה, "אבל עוזה הוא (ז) (יח) בפרק ב. ות hollow² מפקום שאין עוזים למקום שעושין (יט) לא יעשה, וגופנים עליון חמרי מקום (ט) שיאא מאשם (כ) ווחמרי מקום (ט) שקהל לעש.
 (כג) ואך-על-פיין לא (ג) יתראה בפניהם שהוא בטל מפני אסור לעולם אל ישנה אדרם מפני הפלחתה.
 (ככ) ובן מי שדעתו לחזר למקומו, נוהג אנשיש מקומו בין להקל בין להחמיר, (כג) והוא שלא (ו) יתראה בפניהם אבשי הפלחתה: ה' אפלו במקומות שנגגו לעשות, (כה) לא יתחל בתקלה מלאכה בארכעה עשר אך-על-פי שהוא יכול לגמרה קדם בחיציו, אבל שלשה אמינות בלבד הם
 היב בפרק (ז) בזאת פולחן א' ט השם שם ניה ר' קראש ט' כ שפוך פולחן

פאר היטב

במצה לאן לא שרי אלא בפדר. וכשהמע בראשו ואוקראינה אוכל צדקה. קיון
לכוסות בקנעם כתאכל. אבל בני תיה שלישים שעה סלה קמאתה אע"ז
לפנותו, עזיז קשיןתו וברב"ד טוף קינן פב חות רשב' ואונטיל קרב' ג'ל.
ובפרהיריל כ': הוואיל דורות, פהחים ור' חברו דידירטהעלם מסקרא ליהרג אדור
מלאכה בע"ז שטחוקבצחים שם ספקומות המתקיריים, נגאי שאל לאיל בכוו
ריבנישטי' אונאנ'ז'י, עזין פ"א שדחה רצחה שלו, וכפה שט' ספנדידי דבי^ו
גרמניא' ארכיטים להוויע לבני מגאנ'א' באדרברם שעהוגו לקל. עזין. וען:
וחהביבי אונגה מינינה, כי שם בונא איז'יש על גלבומן, וען' באט:

באור הלכה

שער הצעיר

(ג) מִן־אַבְרָהָם לְקֹפֵן בְּסִילָן תְּנָא: (יה) זֶה יִצְרוּ רַק בְּשָׂרֵי מִנְגָּדָם אַכְלָל לֹא לָעֲנֵנוּ בְּלָאָכָה, דֶּשֶׁסֶם יַמְקֹדוּ מַלְאָכָה הַזֶּה דְּלִתְתָּלָה דְּרַקְתָּה בְּלִילִי אִיכְאָ בְּשָׂמָךְ.

గරאות: 1 חלב שטוחה הקром שעל הפרס. 2 ח'אנצ'ין של מריה ר'ינס, שהיה מנהג לאלכם.

France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

באר הגולה 154

הַלְכָוֹת פֶּסֶחֶת כִּימָן תַּמְפָּחָה

שפתות הילים בהם למקומים שנגנו לעשות, ועושין עד חוץ, (כו) ואלו הם: (ז) כתיטים ותפירים והפוכיסים, אבל שאר אמונותם אשר התחילה בהם קדם ארבעה עשר הוא שנגמר עד חוץ: הנה וניש קקלין לזר ששלשה אמונות הנבראים מתחילה וועשי עד חוץ (כח) אפלן במקום שנגנו שלא לעשות. (כט) ואם התחילה (ל) מבעוד ום (לא) בשאר אמונותה והו לא נזרק המוצה, (לב) עושין עד חוץ, והכי בהaga טור בשם הריא"ש: ו (לב) מושיבין שעוכין לסרוגלים בארבעה עשר, (דס"ו) לא לסתן מקום שעינמדו כפרגנולים והפרגנולות: ז' מרנגלה שיאשכה על הביצים (לו) שלשה נימים או יותר (לה) ומתקה, מושיבין אחרת פחתה כדי (לו) שלא יפסיר הביצים: ח' גדרין פרוש, מוציאין במנפה, והוא קל מקרר לך נבל (לו) מתחת רגלי בהמה: ט' ייחבל שבחצרא לא ויאנו אלא יסלען לצידין, ואם נתרבה בחצרא יוצאיינו (לו) לאשפה: י' מוליכים ומביאים כלים מפתה האמן באלים כל הים אפיקעלדי שאנם לצרך המועד: הנה גונגה (לה) שלא (נו) רקתי גם בשם ערכיוס-טוי, ואין לשנות כלבי בשם מהר"ו:

באר הויט

(ז) כתיטים. ויש פוסקים שגם הדעתן בכלל הגי אמונותם [מסומן והבא גיש בקורה לפון ביה"ס סוף תקבר, בש"י סוף מל השיג עלי ומכה אין דומה לבעל דלאא פצונה קל סי פ"ש, גם חזקה לנין נמי לא בזאת מקידרין כי בזאת אמת שבן התפירים משפט לשכת ובלהי יש מלין לעין נמי כי, וכי' בפקולים שאפשר לפחות עי אי, וגם אין מים אפשר לשל גני או בשינוי דוחרי אף בחדדים נראה דשי, מים פטילת פאה אין לשוחה גן, עיין פין תקלה סין, רצ'ל דיר קל ביה"מ, עח"י: (טו) להקיין. דאיסא ס"ח דשבת דבצבב שבת בטהר ואנרכא הוי טבה להה לבשניהם ולדעתה, ובור רפנן אל כל ערב שבת בטהר שערעפ"ן שנון קווין גיעגעזין, פקרינו אוטר, ומקריל מטור, פלבר הוהשנא רבקא פני שהוא ים דורי, וביערט כהירון של פtit הפל שרוי דאיין גל פ"ע, מ"ט. בכללה שלפני י"ט נל דופר להקם גם חוץ פלול הושענא ובאו, מ"א. ובtab חח"י: רניל דעכ"ס באלר שברות ייש לחכמי עם קע"פ"ע, משא"כ בשאר י"ט דהוא ריק פונה בעלה מאשם ערב שבאות, ע"ש. אין איקרים מmodo לתורה כ"פ ולא בחח"מ של פסה. וממנה דסתורה של פסה.

משנה ברורה

שנקנו לעשות עושין, סון לגורן מלאות שתחילה קון מקדם, או דמיין בג' אמונות, ורקדסם: (בו) ואלו הן, כתיטים וכו'. רוזחה לוייר, (לו) אם כן לעצך יוד-טוב, ולא הילו אלא באלו (כו) מפניהם שעהם צריכים להם מרצה: (כו) קון וכו'. והוא ששולשה (כו) אונן לעזר המועד: (כח) אפלן במקום וכו'. פרוש, מפני (כל) שהן צד גדול למועד: (כט) ואות התחיל ווכו'. רוזחה לוייר, ובאשר אחר אמונות לתחילה אסור בכל גני פון שהייא אונמר דהירושלמי פדיי דזא ביד או אפלן חלחלה-מוועה. על-בל-פונים ביד בזואיpter. ולפי הונאה נעלם מהב"ס דברי הירושלמי פ"ו:

שער תשובה

ויעיל כימן רס קענין נטילה נפרדים בעיש שכחתי שם קשיבת נ"ש והבא גיש בקורה לפון ביה"ס סוף תקבר, בש"י סוף מל השיג עלי ומכה אין דומה לבעל דלאא פצונה קל סי פ"ש, גם חזקה לנין נמי לא בזאת מקידרין כי בזאת אמת שבן התפירים משפט לשכת ובלהי יש מלין לעין נמי כי, וכי' בפקולים שאפשר לפחות עי אי, וגם אין מים אפשר לשל גני או בשינוי דוחרי אף בחדדים נראה דשי, מים פטילת פאה אין לשוחה גן, עיין פין תקלה סין, רצ'ל דיר קל ביה"מ, עח"י: (טו) להקיין. דאיסא ס"ח דשבת דבצבב שבת בטהר ואנרכא הוי טבה להה לבשניהם ולדעתה, ובור רפנן אל כל ערב שבת בטהר שערעפ"ן שנון קווין גיעגעזין, פקרינו אוטר, ומקריל מטור, פלבר הוהשנא רבקא פני שהוא ים דורי, וביערט כהירון של פtit הפל שרוי דאיין גל פ"ע, מ"ט. בכללה שלפני י"ט נל דופר להקם גם חוץ פלול הושענא ובאו, מ"א. ובtab חח"י: רניל דעכ"ס באלר שברות ייש לחכמי עם קע"פ"ע, משא"כ בשאר י"ט דהוא ריק פונה בעלה מאשם ערב שבאות, ע"ש. אין איקרים מmodo לתורה כ"פ ולא בחח"מ של פסה. וממנה דסתורה של פסה.

בואר הלכה

ומאה ורכואה כנאה לקבל קשות וטל, ראי לא קני אם היא בצתקה נתפלה לעריות כסמכות לה פהו, עין עוד פטטי דיזים קרבנה פה בפרי קידש וכחמייך כל קכו: * צבבל שבחצרא לא ויאני וכו'. עין קבואר בגני"א שפמבר, ודילשע נונקביין אין שון דין זה רוק בפיטול של מודר(ט), מה שאן גן קי"ד נאפלן אונר חוץן מזאיצין לאשפה בכל פון, ולפי דבורי, גם לברבנש גנטאל שארטט בדמען גדרעטט, דגנא סב. ועדי, דקירותלמי מוכחה דמן כרעת בזואיpter לוחציאו לאשפה(ט), והבא דבורי בפיטול ורבנו ענאל, ובין אם אונמר דהירושלמי פדיי דזא ביד או אפלן חלחלה-מוועה. על-בל-פונים ביד בזואיpter. ולפי הונאה נעלם מהב"ס דברי הירושלמי פ"ו:

אבל בפקולים שנגנו לעשות (ס) מפרק, פון לתחילה בכל המלאכות בין לזרק המועד: (לו) מבועוד יומם. קני (כו) קדס פון של יומם י"ד: (לא) בשאר אמונות. וונצזון הא בכל פטוסקם. וכל זה לעשות מנעלים חנישים, אבל לסון מקנעים ליום-טוב, לבל עלא שוני לתחילה ולפנקן עד סצוז(ט) לאחרות. ומפניו שהג夷 חוץ (כו) מחייב להפסיק באמצע מלאה: ר (לו) מושיבין שנגנו שלא לעשות, מפרק לתחילה ולעשות כל אלו הפלאלכות [הפעורות עד ס"ח פס"מ] כל הים [אחרונות]: ז (לו) שלשה ימים [אחרונות]. מאנכילה לגבר, ואבא פס"ד רקה אם לא יושיב אפקה פתקיק(ט), אבל קדם לא ימי שדעתו יפה ואינו איסננס, לא מקלין להושיב עליהם פרוגליך: (לה) וטמא. וכל-שבן אם ברקה, מפרק שפיטרו בפיאים. מוכחה מעה דלחשיב לכתחלה פרוגליך על ביצים בערב-ဖוסח אסור אמר חצוזה(ט). מש להקל (לו) לעת סאלך עטה לולעה זה, אם מעה מושיבין אחרית פחה (לו) אפלן אם הראשינה לא ישבה עליון שלשה ימים: ח (לו) מפקחת גנלי בהמה. ומשליכן אותו לחוץ לאשפה. עין ב"ח ורעדתו דזקא כשלומרה בקהימה בקשאר, אבל בשוענין ברפת אין מפרק נך לפלק לזרקן: י (לו) שלא להקיין. הדערב שברותינו יצא שד דשמו טובות, ואלו לא קבלו ישראל את הוראה הוי עבה להו לבשניהם ולדרשו, וגזרו רבונו על כל ערב-יוסטוב ממש ערב שבאות. ושיעריפרין שקורין באנאג'ע"ס או קע"פ"ע, מ"ט. מכך הושקنا נבא שהוא ים סדרן, (לו) ועל-בל-פונים בערב שבאות יש להזכיר שלבני ערב-יוסטוב מפרק לזרקן (ט) מטירונז, מליל הושענא נבא. וערב יומ-טוב אחרון של פסח הפל מטה, ראיינו רגל בפני עצמו. וכל זה בשרותה להקץ לבוראות. אבל

שער חז"ן

(כט) קענ"א: (כו) וקמ"ט: (כו) גנרא לפורש נונקאי: (כח) מאנכילה קידש שט"ס שאמים שבשלשה דקרים אלו מצעינו קהן לאפחים קדר אפלן קידל-פ"ט מאנכילה קידש ובסחר דברים לא מאנכילה סב. עין שט. ובל-שבן אונר פשת דקל יומר. (כו) חקציאק ומגר"ז וש"א: (ס) פשות: (ס) פון מטבח פרא"ש: (ט) עין בזקנאי: (כו) גנרא: (לו) רשי' ור"ש ורין ומתקה ומבר"ס טלאות, וכן קצוק קלושן לדינא: (לו) אלה ובזה ומקראי טמי"א-אומ: (לו) פיח ואליה נפה: (לו) חקציאק ומתקה:

גרוגם: 1 פסחים רהן.

ל טור גיט נונקאי
בכ"ז הילכת ליטוב
מ מעקה שעס וכקוח
הרבביס ברוך להלה
לומ"ט לב נקודה
בקדר גיט לול נט
בדרכם לא פה
ש נבגרא לבו
ש' קצוב הנטילו'ך
ס אשנה שט
ע בדיאו שט
וינטראל נט נט
פ לאקיה שט

הלוות פסח סיון תפוח

ביאורים ומוספיים

[משנ"ב ס"ק לא]
אין שן דין זה רק במקרה של מוגדר⁽²⁹⁾ וכו' / ועוד, רמירוישלמי מובהך רמן קנסת
קונראי פקר לחזיראו לאשכה⁽³⁰⁾.

(29) וכמו שכתב השו"ע לפקמן (ס"י תקללה סי') שהובל שבচৰা אসো
লহুয়া পৰে হোলু হমুু, আলা যিস্লকু লভদিম. ও অস তৰবা উ

শনুষ্ঠা ছাচৰ বৰপত, মওশাইম আৰু লাশফা.
(30) ও অপৰো অস হৰফ পডলা ও হোবল মোৰ্ত ও কল লস্লকু লেৰদিম
বৰকু হৰফত, কতৰ শু"ע হৰব (ס"כ) শমুনৰ লহলিচু ও জু লাফত.

[משנ"ב ס"ק לא]
הבריך שבאיית⁽³¹⁾ וכו', ושניעפפיין⁽³²⁾ שקורין באנקע"ס או
קע"פ-זעציין⁽³³⁾, יש מקירין⁽³⁴⁾.

(31) וכשהל שבועות ביום ראשון, כתוב בשווית מהורי מברונה (ס"י
ק'יח) שהמחריל אסֵר להקיין דם אפִילו בערב שבת שלפנוי, שאמ
בק' ייש סבנה. אמנים אם חל פסח ביום ראשון, יכול להקיין ערבי
שבת שהוא ערבי שבת הגדול.

(32) ובטעם ההיכר, כתוב השו"ע הৰব (স"כ"ג) שאיתו דומה להקוז דם
ממש. והשוך הרלון (ס"מ) ביאר, שדם של שרעפפיין אינו
מפניימיות הגוף כמו דם הקוזה.

[משנ"ב ס"ק לא]
אבל למגן סנקרים ליום טוב, כלל עלא שרי להקחיל ולמגן
עד קצנות⁽²⁸⁾.

(28) וכמו שאמור במרא (פסחים נה), ב), שמקר שיעול רגלים
ומתקנים מגעליהם בחולו של מועד, אין למדוד להתור גם את
תחלות מלאכת עשיית המגעלים, ולא יותר אלא לתקן את
הקרועים (הגרא"ב ולדנברג).

[משנ"ב ס"ק לא]
ואיך פסקא רקה אם לא יוישיב אחורה פתקיה⁽²⁹⁾.
(29) ולענן הושבת תרגולת בחול המועד, ראה ברמ"א לפקמן (ס"י
תקלו ס"ד) ובביה"ל שם (ד"ה מיתה).

[משנ"ב ס"ק לא]
מוקח פעה דלהושיב לבתולה פרגולה על ביצים בערך-פסח אסֵר
אמר קצנות⁽³⁰⁾.

(30) ובמקומות שנহגו שלא לעשות מלאכה ערבי פטח, כתוב השו"ע
הרב (ס"י) שאסֵר שם להושיב תרגולת על ביצים גם קודם
ಚזות.

הַלְכֹות פֶּסַח סִימָן תְּסֵט תֻּע

ביאורים ומוספיים

שלא לאוכלו בשני הלילות, ואפלו אם מתחילה בישלו את הבשר
במים ורק לאחר מכן עשוו צלי קדרה.

סימן תע שהבכורות מתענין בערב פסח

[משניב ס'ק ז]

ונך לגס עטנטולו מפהת בוכורות¹.

(1) ובטעם הרבר שבשונה משאר מקומות לא עושים כאן שמחה לפרטם ולהודות על הנס, אלא מתחנים מוכר לנו, כתוב בשורית א/or לויין (חגי פיב' תשובה א) שמי שנעשה לו נס הרי מנבים לו מוכיותינו, ולכן הבכורות שנעשה להם נס מיזה מהתענינים כגד' מיעוט החכיות [וראיה בחיי] החתום סופר (פסחים קח, א) שכתב שעראה שבחרוי כי ישראל התחנו במצרים בערב פסח כדי שלא ימושו בעונס בלילה עם המצרים, וכן כל אב התענה בשליל בנו בכורו הקטן שלא ייעשן בעון אביה, ולזכר זה מתענינים הבכורות גם מומניטן.

[משניב ס'ק ג]

שמכת בכוורת קיתה בכל².

(2) ויוצא דופן זהナルד בפניהם Kisrith, הסתפק החק יעקב (ס'ק ב) אס מעתה, וכותב הקפ' החיים (ס'ק ג) שנספק איינו ציריך להתענות, מאידך, רעת גורשי אויריך (נשות אברהם יוד' סי' שה ס'ק ח, בשם הדברי שאלו) שיצא דופן חייב בתענית בכוורת, והగיר'ש אלישיב הורה (הסדר הערוך ח"ב עמי רפה וח"ג עמ' מד) שיפטר עצמו בסעודת מזווה.

ונר' צרך שהוא בכור לאוצר הנכרי, דעת הנירוש אלישיב (אשר האיש ח"ג פניה אות ב) שפטור מהתענית בכורות [אנן הורה בוה] (הסדר הערוך ח"ג שם) שישתרכ' בטענות מצוחה], וכן בתב' בשורית שבת הלוי (ח'ח סי' קי' תשובה ב) שמשמעות דברי הפטוקים שהוא פטור, שהוא אפילו בירוץ ודופן השטפוק הפטוקים, וכל שבן גר שמחשב בקטן שנולד, אך למשה כתוב שיש טעם לתהיעותו, כין שני שמי שהיה מתגיר במצורם לפני מכת בכורות בהדי היה ניעל ממנה, וכן מופק לא יוכל סעדיה אלא רק מני תרגומה, כדיות הסוברים שודנא בוה די תענית זו [וראיה משניב להלן ושהה"ע' ס'ק ז].

[משניב שם]

אֲרַעְלְךִי שָׁגַם בְּקַהַת קָרְמָה נְמָקָה³. וְהַקָּא אָמָר נְפִילִים צָרִיךְ לְהַתְעִנּוֹת, דָּקַנִּי בְּכָרְקָה⁴.

(3) ובטעם הרבר כתוב הולבוש (ס'א), שיעיר תענית הבכורות הוא רק מנהג, ולא נהגו להחמיר כל כך מפני שהמקה הכתובה בתורה בפירוש הרה רק על הבכורות, וכן לא נהגו להחמיר בזה גם על גדול הבית.

(4) ואפ' אם יצא ראש הנפל כשהוא צוי, מבואר בשור'ע (חו"מ סי' רענ סי') שהבא אחריו נחשב כבכור לנחלה [ואפ' אם כלו צאי חי, דעת הסמ"ע שם (ס'ק יג) והש"ר שם (ס'ק א) בשם החתום סופר].

לנחלה, וראה פרתוי תשובה שם (ס'ק א) בשם החתום סופר. אמן, אם לאב זה בבר נולד ולד בן קיימת מאשה אחרת, כתוב השו"ע הרב (ס'ב) שהבן מאשה זו שבא אחר נפלים איינו ציריך להתענות, שהוא אף לנחלה איינו בכור.

[משניב ס'ק לח]

משמעותו, כבר דישו בו ובם ושם פרטאים ה⁵), ולבסוף ומ לנחלה דחוק או התרמתם דם דחופה לצורך פיקוח נשפ' בערב יום טוב, הורה הגריש ואונור (מבית לוי קובץ בענייני ניכן עמ' לח) שאף שמורת הדבר על כל פנים כדי להימנע מכך, ומימ' בבדיקה דם רגיל שאין מוצאים אלא מעט דם אין חש.

סימן תסט

שלא ליחד בשר לפסח

[משניב ס'ק א]

הננו לנטול, אבל בדיעבד אין לאסיך הפשר באכילהו⁶. (1) ובטעם הדבר שמותר בדיעבד, כתוב העורך השלchan (ס'א) שהכל יודעים שאמר בר' משום שכן דרך לשון בני אדם.

[שהה"ע' ס'ק א]

לא קב"ה ונקנ"א קרקס ופרי קב"ש שטחמים בדיעבד⁷. (2) ואפ' לעת המחרים זהה, שפיקן שאין האיסור אלא משום מרاثת הבמה בהנהה, שפיקן שאין האיסור אלא משום מרاثת הען בלבד, אין אוסרים ממשום קר בהנהה.

[משניב ס'ק ב]

דבוק'ש דבוק'ש שבקדישו מטבחים לקנوت מזקיי קרבן-פסח⁸. (3) ואפ' בכל ימות השנה, כתוב הדעת תורה (י"ד סי' ה טוף סי' ג) שאסור לומר כן, ואפלו מיד לאחר הפסח אסור.

[משניב שם]

דקה שנטקגין לומר בלשון אשכנז 'בשור זה על פסח', אפלו אמר בן גדרי וטליה, ליבא קפ'קאי⁹. (4) ולפי זה, כל שניבור בסענון לשונו שכונתו לצורך יום טוב של פסח ולא לצורך קרבן פטח, כתוב הגרש'י אודעריך (הליקות שלמה פסח פ"ב דבר הלהה אות ב) שמותר ולבן בלשון יידיש, שכשוכרים את שם החג מבטאים 'פסח' בציירה תחת הפ"א, ואילו כשוכרים את שם הקרבן מבטאים 'פסח' בסוגול תחת הפ"א, מותר אף לומרبشر זה לפסח ובמקום שריגלים בסגנון זה.

[משניב ס'ק ח]

רו'זא לומר, לאצלתו שלם, רואשו וכוכו¹⁰.

(5) ובטעם הדבר, כתוב השו"ע לקמן (ס'ג תע"א) לענן איסור אכילת שעץ צלי נולא כאחד בלילה הפסח, שטראה כאוכל קדשים בחוץ.

[משניב שם]

ונגה נקמן בסימן תע"ו אבאר האיסור על אכילתו ואפלו צלי כהה זטמים נקנ'ס¹¹.

(6) ובשר עגל וועוף, כתוב השו"ע שם (ס'ב) שאף על פי שאין קרבן הפסח בא מהם, מ"מ כין שטענים הם שחייטה, איסור לאכול מהם צלי במקומות שנגנו שלא לאוכל צלי בלילה הפסח. ולענץ צלי קדר, כתוב המשניב שם (ס'ק א) שבארצות אליו נהגים

הַלְכּוֹת פֶּסֶחָ סִימָן תְּמִיסָת תַּעֲ

עמ' כ

א מיקרא דבר
ב' פסחים ניגי ב' בטרופו
ר' שמי שם וחרוא'ש
ב שם קטעים קטעו
אשכנז ד' שם בגאנזא
וברב פאה
א טור קטעים טפקת
כולקטוין פוקן אטזון
ב שם קטעים עגי
יעזרויה הפתוחה יוכנוי
בקפרון ר' ג' משוכחת
אשכנז ב' פטעס סדר
אנדרה

התסט שלא ליחד בשר לפסח, ובו סעיף אחד:

א) אָסֹור לְזַמֵּר (ב) עַל שׁוֹם (ה) בְּהַמִּה, בֵּין מִיחָה בֵּין בְּשֻׁחְטָה, (ג) בְּשֶׂרֶד הָלְפֶסֶחֶת, לְפִי שְׁבָרָה שְׁהַקְדִּישׁו מְחִינִים לְקָרְבוֹן פְּסַח וּמְמַעַד אֲוֹכֵל גָּדְשִׁים בְּחוֹזָן, (ד) אַאֲלָא יֹאמֶר בְּשֶׂרֶד זֶה לִיוּמָ-טוּבָה: הַגָּהָה מִזְדִּי מְגַלֵּס (ה) (פְּרוּשׁ, שָׁלֵם עַל רַאשׁוֹ וְעַל גְּרַעַיִן וְעַל קָרְבוֹן). אַף-עַל-פִּי שְׁלָא פְּרָשׁ וְאַמְרָר בְּשֶׂרֶד זֶה לְפֶסֶחֶת, אָסֹור לְעַשְׁתָּוֹן (ט) בְּדַלְגָּמָן רִישׁ פִּימָנוּתָן (י) אָסֹר לְזַמֵּר חַמְפֵּט אָלָנוּ לְפֶסֶחֶת:

ח' שהבכורות מתענינו בערב פסח. וכן ג' סעיפים:

א (א) "הביברות מתקיין בערב-פסח, (ב) בין בכור מזב בין בכור (ה) לן מאוב. גויש מי שאומר

שער תשובה

מן קהמה, עבירות. עי' מ"ש אמר ברכ"ש בחודשי פסחים ד"ר נג שבחב לישב גניזת רבייה, וכן שבחב הדר בקדום אין אמור כי"א וכלל בלאין-פסחים גאנזאה דלשס פשח איכיל לה, ועי' שכך לא ליקדר וויליאן ואוקרא שר' רדייל עונע"מ שעה לבלי-פח' בשורה מלולס אין פשח דע על האיכיל, ע"ש). וכן שבחב לישב שקסלה-דרשה סיקון ה דיפלט פיאטרו בלשוח שווייה לשם פום, היה קפ"ת קאנזאיסן במקצתן אסורה. עי' ובת"ש ע"ש וכותב"ש ע"ש. ב"כ קאנזאיסן חונן בכ"י קניין ז'

מְאַבָּבָה. עֲבֹדֶתָן: וּבְפִנְסֵחַ חַי אַפְּנַיְן: מַיְ שָׁוֹלֵד לוֹ בְּנֵי בְּלִילָה יַיְד, אֲםַר
יַעֲלֵם קַעַם פְּצַחַן לְלִילָה וְבָבְקָבָב לְחַמְּרָה עַבְרוֹת אַכְלָה עַמְּרָה פְּצַחַן לְלִילָה אַיִל
לְחַמְּרָה. גִּין שְׁפָנְגַּטָּה הוּא וְדַרְךְ לְסֻלְבָּה בְּלִילָה: שְׁבָרָלָה וְעַל אַנוּ שְׁוֹלְדוֹ אַסְרָר מְסֻדָּה לְאַתָּה
לְחַמְּרָה גּוֹזְהָה אֶפְכְּבָדִים, וּבְרָאָה רַדְאָה בְּרִישָׁת אַכְלָה וּבְתִּבְנֵי הַלִּילָה כָּרָב
בְּקַטְבָּה בְּזַוְּתָן כָּרָב, אַפְּרָר וְצִיְּלָקָעָן אַעֲפָרָיְשָׁנָה בְּקַעַזְיָה תְּלִילָה נְעַלְפָסָן מְעַלְפָתָה
לְאַג: לא יָמֵר כְּבָה מְזָה בְּסָחָה. בִּירוּשָׁלָמִי: רַעַשָּׁ מֵהָא אַופָּד מֵהָא קַעְבָּה

(6) מאמן. פיזון דסוי עב"פ בכור או יולסלה או לפצ'ר נסם לדקורי, ומוחט מבב ספמי דקפא סבר נפלט צראַה להעפנות רעמי בבור לונקל. ולפדי ציע בערוצא דפין וקאָהרוֹן דלא טרי בכור פון מלעלאַן ווּן לפידין אם זרכַן לחתונאות, עחי". ורקם בהשוכת קפריל סיינן ד דיבכளיטס פֿנְגִים קלוּדים בפֿזְ�אָן.

משנה ברורה

(א) הנקודות מתחנין. וקרו לגס (ג) שצולמו ממכה בכוורתו;
 (ב) בין בדור וכור. שמצת בכוורתו קיימת בכלוך⁽²⁾, פראייא
 פדריש. (ג) ומכל מקום לזרול הפית לא האצנו להתחנין אף-
 גלילי שגמ בкус קינהה⁽³⁾. והכא אשר גלים ארין
 להחננות, דקיין בדור לנמללה⁽⁴⁾. וכל זה דוקא מופל ודאי, (ד) אבל
 קבמי שפולד אמר קוניתלשה, אח-על-שי שפת הוות שלשים,
 אין אריך להחננות. ובכוורות פקנים ולויים צויכים גס-פּוֹן

בשיטות: (א) גיגל גול בלבובת גראן גראן; (ב) אטום אטום ובקבוק אטום;
א. קאמפאלר יהיבי קקליןין פהה, קם שקבוב סטמבר: (ג) חיק'זוקוב: (ד) והיא
א. קאמפאלר יהיבי קקליןין פהה, קם שקבוב סטמבר: (ה) טיז'ו ושי'יא, וילשון קרטם"א שיטים 'פדרקטען' ריש פינן תעוי
א. קאמפאלר יהיבי קקליןין פהה, קם שקבוב סטמבר: (ו) מקרוייל: (ז) מקרוייל [מ"א]:
ב. מגדנ' אטברים וס'א"א: (ח) מאנ' אטברים לישב דברי ששלון-ערוך ספקשים:

שער האזרוח

ממשות סקונה, בקד רשות בו ובבאים ושמור פטאנום ה⁽³³⁾ (ל) וגפלל בערך שביעות התיר באלאיה רובה כשלצחו רופאים בחלי שילש בו ספנה, אבל בללאו חci לא:

א (א) אסור לומר וכו'. קינוי (ט) לכהcola. אבל בראיבען
אין לאסדור נבשר באכילהה^(ז): (ב) של שום באהמה וכו'.
קינוי, (ג) אפלו הוא קטן ונם אינו גרי וטליה, שלא חמי לפסח,
גם אין אסורה, דיחישודו^(ט) (ד) שהקדישו מחייבין רקנות מדקמי
ארבען-פסח^(ט). (ה) ובשאולו נראת בואכל ארושים בחוץ. ועל-בן
לא יאמיר לבקבורי צלה לי ורוץ לפסח. והפה מלשון הספר
משמע דריoka במקה, שהוא מן הקובע על-גבוי המובטח, והוא
פושקים שמחמיין גם על (ט) עופות (ט) וגידים. דאספר
שהקדישן לרמי מראemer לפסח. והגה אף שהברבה פקלין בנה
וסביבה לחור בדעת המקהבר, (ו) מפל פקום לסתחה טוב לוחר
שלא לומר לעסחה. וכתבו קאפורונים, כמה שנוהגין לומר
(ט) בלשון אשכנז בשר זה על פסח, אפלו אמר בן בגדי
וטלה, ליכא גידיאן^(ט),adam איתא שהקדישו נהוה לה לומר בשר
זה לפסח: (ג) בשער זה לפסח. והוא קדרין (ט) שאסורה לאדם

(ל') טריינס. וכן כבס כפריאקרים: (ה') עלת-שכבה ושיך קוינזהודהה ו-
קוינזאנים. רלא כב'ח ומגאנ-ארכטס ופרא סק' שמחתדרין בדיבוב(ט): (ט)
(ז) ולא ייקלו להלום שפירה אורה פשר ארעה גדרה גלים. דברינו שראוי להיות
וזפא; ומזה שאן אין גדי חיטים ואצ'יני שפירה חמוץין. אפרנין דמבעניא לפ-
סידין אם אפרן גן בלשוני-קדש [פמא ח'א]: (ט') פקדים קשם ר'וישלמן: (ט'') אונר
אנון מוקדש בלשונו-סידען: (ט'') פ'רבר:

